

Розпа́чливий крик із кущів

Усе почалося зі зламаного годинника. Через те, що той не забамкав, пан Єнот прокинувся на годину пізніше й мусив поспішати до школи, не поснідавши.

Він забіг до класу останнім, щойно пролунав дзвоник. Усі місця були зайняті, вільним лишалося тільки одне — за столом учителя.

Пан Єнот поклав на підвіконня свій рюкзак і вийняв планшет.

— Усім привіт! — сказав він. —
То що, почнемо? На чому ми позавчора зупинилися, на якому розділі?

Пан Єнот страшенно любив читати. Він читав будь-де: у ліжку й у садку, у фунікулєрі* та в човнику, під час сніданку й після вечері. Більше за читання він любив тільки дві речі: обговорювати із друзями прочитане та вигадувати власні історії.

Працював пан Єнот учителем

---

* Фунікулєр — залізниця з канатною тягою для перевезення пасажирів на крутих підйомах і спусках.

літератури, а вечорами писав детективні романи. Однак сам він ніколи не мав справ зі злочинцями. Принаймні, до цього дня.

Після уроків пан Єнот нарешті поснідав. А потім, щоб не гаяти часу, одразу й пообідав. Посидівши над річкою й поміркувавши над тим, як викрасти зі скарбниці корону, він зробив кілька нотаток. Потім привітався з паном Бобром, поліцейським, і рушив до годинникаря віддати в ремонт зламаний годинник, з якого почалася ця історія. А щоб трошки скоротити шлях,

пан Єнот попрямував навпростець через Зміїний ліс.

Він ішов не надто швидко, але й ніде не затримувався, щоб устигнути повернутися до вечері. Але коли почув із хащі тоненький голосок, зупинився. У гущавині хтось тихо-тихо плакав. І здавалося, цей хтось безнадійно безпорадний.

— Ох, — сказав сам собі пан Єнот, — я про це напевно шкодуватиму.

Він подумав, що справжній злочинець саме так міг би заманювати своїх жертв. Проте вирішив